

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Polgárné dr. Mohácsy Zsuzsanna ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek a dr. Jurida Petra Natália ügyvéd (címe) és (jogtanácsos neve) jogtanácsos által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. május 4. napján kelt 64.P.21.654/2015/5. számú ítélete ellen a felperes részéről 6. és 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a perköltség megfizetésére a felperest kötelezi.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a III. rendű alperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az I. rendű alperes által szerkesztett-én megjelent számának címlapján megjelent azon közlés miatt kérte az I. rendű alperes sajtó-helyreigazításra kötelezését, mely szerint, „... elvette a jövőmet”.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest (helyesen a felperest), hogy fizessen meg 15 nap alatt az I. és III. rendű alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 38.100 forint perköltséget.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg külön felhívásra a Magyar Államnak 36.000 forint kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:45 § (2) bekezdése, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1)-(2) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalását.

A felperes által sérelmezett „... elvette a jövőmet” közlést elvont kifejezésként értelmezte, nem

pedig tényállításként. A közlés tartalmát abban látta megragadhatónak, hogy egy szoros érzelmi kötelék megszűnése esetén mi alakul ki abban a félben, akit ez felkészületlenül ér. A riportalany egy hosszú házasság megszűnését követő terveiről, illetőleg a megszűnést követő lelkiállapotáról nyilatkozott. A címlapon megjelentetett szöveg, illetőleg az interjú összevetése alapján arra következtetett, hogy a riportalany által tett nyilatkozatok fedésben voltak a felperes által kifogásolt szövegrész lényegi tartalmával, szoros összefüggést látott a jövőkép elvesztése és a kapcsolat megszakadása között.

Kifogásolhatónak ítélte azt, hogy a sérelmezett közlés idézőjeles formában, mintegy a riportalanytól vett idézetként jelenik meg, ugyanakkor úgy találta, hogy a szövegrész valótlanúságot a felperesre nézve nem hordoz.

Nem vitatott ténynek minősítette azt, hogy az idézőjelbe tett szöveg nem a riportalanytól származik, de az általa elmondottak összegzéseként mindenképpen felfogható, ezért helyreigazítás közzétételét nem tartotta lehetségesnek.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, és kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset szerinti döntés meghozatalát.

Másodlagosan indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot kötelezze újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára.

Kifejtette, hogy a cikk teljes szövegkörnyezetének figyelembe vételével a közlések nem egy jövőképét veszített, elkeseredett személyről, hanem egy életét újrakezdő, tervekkel és általa is kimondott jövőképpel rendelkező nőről szólnak, ezért az elsőfokú bíróság által elfogadott alperesi védekezés téves és helytelen.

A szerkesztőség által megalkotott mondatot, ami tartalmilag tényállítás, egy harmadik személynek tulajdonított úgy, hogy ezt a riportalany neve alatt idézőjelben szerepeltette. Ennek nyilvánvalóan az volt a célja, hogy a kijelentésnek olvasók előtti hitelességét fokozzák. Az olvasó azt a következtetést vonhatja le, hogy ha a közlést az érintett tette, akkor az bizonyosan úgy is történt.

Megítélése szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy foglalt állást, hogy a kifogásolt közlés nem definiálható tényállításként. A közlés a valóság egy meghatározott létező mozzanatára vonatkozott, amely nem volt sem elvont, sem általános, mert a beharangozóban szereplő kijelentés szerint a felperes elvette a riportalany jövőjét, azaz a lényegi értelme szerint tönkretette az életét. A közlés határozottan a felperesre vonatkozik, mivel a közlés név szerint említi, és a közlésben foglaltak objektíve cáfolhatók is, éppen a riportalany által az interjúban elmondottakkal.

Álláspontja szerint megállapítható az is, hogy az I. rendű alperes a riport tartalmának egyetlen mozzanatát, az elmondott élettörténet egyetlen eseményét önkényesen kiragadta és ez a való tények hamis színben való feltüntetését eredményezte.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyben hagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A jogvita elbírálásához irányadó Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis

színben és ehhez képest melyek a való tények.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban, hogy a felperes által sérelmezett címlapon található, és a felperest érintő idézőjeles közlésnek tartalmilag nem lehet tényállító jelleget tulajdonítani. A megfogalmazás nem egy olyan eseményre, vagy eseménysorra utal, amely pontosan meghatározható és tartalmilag leírható, azonosítható, hanem egy lelkiállapot kivetítését jelentő rövid közlés.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a felperesi fellebbezést azon vonatkozásban sem, hogy a címlapon megjelent közlés nem volt összefüggésbe hozható a lapszámban megjelent cikkben foglaltakkal. A címlapon megjelenített tartalom nem volt idegen a cikkben megfogalmazottaktól, illetőleg annak hangulatától. Az interjúalany beszámolt érzelmi veszteségeiről, múlthoz való viszonyáról. A cikk sokkal inkább borúsabb hangvételű, mint azt a felperes a fellebbezésében láttatta, az írás hangvételt visszautkrözi a címlapon elhelyezett sérelmezett szöveg is.

Az a körülmény, hogy a címlap szövegének grafikus megjelenítése (idézőjelek használata) egyértelműen azt a látszatot kelti, hogy az interjúalany nyilatkozatát láthatja az olvasó, a jelen perben nem volt figyelembe vehető, mivel ezt kizárólag ..., mint a riportot adó személy kifogásolhatta. Ilyen összefüggésben a felperesnek keresetindítási joga nem volt az alperesi közléssel kapcsolatosan.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a felperes köteles viselni a III. rendű alperes költségét a Pp. 239. §-ának utaló szabályai, és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint.

Köteles továbbá viselni a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2016. január 19.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő